

Yaprak Dökümü

— erkan-savas · 26 Ocak 2011

Yaprak Dökümü

Bir sôl anahtarı ile başladı herşey.
Seni, hüznünlü şarkılarda aradım.
Bilmem hangi makamdı, hangi notayla
Aradım hüznüme ortağım diye...
Aynı nakaratı çaldı hep keman:
Su gelir toprak pişer,
Her daldan yaprak düşer...

Koca bir yaz geçti minik bedenden.
Elinde her hüzne kardeş bir mızrap
Titretti her teli sessiz sedasız.
Ne nota, ne makam; durak bilmeden
Yığıldı bu güze kalles izdirap..
Çiğneyip ezerken bahtsız dünümü;
Anladım, bu dünün yaprak dökümü...

Bahçeye ektiğin beyaz karanfil
Sarıp kavruldu şu tenim gibi.
Senden ve dünden geriye sefil..
Pamuk ipliğinde bir hayal kaldı.
Uğuladım son yolcu telli turnayı
Bir mola anonsu gibi çalan zil,
Bilmem bu duraktan kimleri aldı?

Sarsıyor gönlümü bu deli poyraz.
Bu mevsim. Bu rüzgâr. Sarı sonbahar.
Anlasa derdimi kırlangıç biraz
Haykırır bu gönül "Uzakta o yar! "
Kollarım yorgun-argın yelkenli..
Gözlerim ufukta, gözlerim nemli.
Fısıldar sonunda kemanın teli:
Gün gelir üçer beşer,
Her daldan yaprak düşer... Akyaka,28.07.2002-17:00